

Sygnatura akt I C 87/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 28 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Vogt-Kostecki

Protokolant: starszy protokolant Anna Płachetka

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2022 r. w Obornikach

sprawy z powództwa (...) S.A.

przeciwko D. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.064,09 (jeden tysiąc sześćdziesiąt cztery 09/100) złotych wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwot:
 - a. 72,23 złotych od dnia 26 lipca 2022 roku do dnia zapłaty;
 - b. 495,93 złotych od dnia 26 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty;
 - c. 495,93 złotych od dnia 25 września 2022 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. stosunkowo rozdziela koszty procesu obciążając nimi pozwaną w 7,25% a powódkę w 92,75% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

sędzia Tomasz Vogt-Kostecki

UZASADNIENIE

Pozwem nadanym do Tutejszego Sądu w dniu 25-01-2022 r. powódka (...) S.A., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła o zasądzenie od pozwanej D. K. kwoty 14 671, 18 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27-10-2021 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazała, że jest w posiadaniu weksla z dnia 15-10-2018 r. podpisanego przez pozwaną, z którego to wynika, że pozwany zobowiązała się do zapłaty w dniu 26-10-2021 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 14 671, 18 zł. Podała, że weksel został wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez powódkę na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 15-10-2018 r. Powódka wezwała pozwaną do wykupu weksla, jednak pozwany nie dokonał na poczet zadłużenia żadnej wpłaty.

W dniu 3-02-2022 r. referendarz sądowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu upominawczym.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4-02-2022 r. referendarz sądowy orzekł, że pozwana D. K. ma zapłacić powodowi kwotę 14 671, 18 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia 27-10-2021 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3167 zł

tytułem zwrotu kosztów procesu – w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wnieść w tym terminie do tutejszego sądu sprzeciw.

W ustawowym terminie sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty wywiodła pozwana. W sprzeciwie podniosła, że umowa, którą zawarła z powódką narusza zasady współżycia społecznego, a nadto postanowienia umowy naruszały zbiorowe interesy konsumentów. Pozwana wskazała, że zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim nie można obchodzić przepisów o odsetkach maksymalnych i obciążać pożyczkobiorców opłatami, które nie wynikają z rzeczywistych poniesionych przez pożyczkodawcę i naliczone są w sposób całkowicie dowolny. W ocenie pozwanej wynika to również z art. 385 k.c., w świetle którego takie zapisy dotyczące opłat pozaodsetkowych i odsetkowych stanowią klauzule abuzywne, które nie mogą być wiążące w świetle prawa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana i powódka zawarli umowę pożyczki numer (...) w dniu 15-10-2018 r. Powódka udzieliła pozwanej pożyczki w całkowitej kwocie 16 500 zł, na okres spłaty pożyczki w 48 miesięcznych ratach po 837 zł każda, do dnia 25-10-2022 r. które to raty oprócz kapitału do spłaty obejmowały również opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 14 371 zł oraz koszt zakupu usługi (...) w wysokości 2 000 zł. Pożyczka była pożyczką oprocentowaną - łączna wysokość odsetek umownych według stopy 9,96 % w stosunku rocznym za cały okres obowiązywania pożyczki wynosiła 7 176 zł. Łączna wysokość zobowiązania do spłaty wynosiła 40 176 zł. Pozwana otrzymała do dyspozycji kwotę 16 500 zł, natomiast opłata przygotowawcza, wynagrodzenie prowizyjne oraz koszt usługi (...) zostały zapłacone przez pozwaną z góry. Jednocześnie umowa przewidywała, że w wypadku niespłacenia w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa pełne okresy płatności, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Jednocześnie powódka była w takim wypadku uprawniona do wypisania na wekslu in blanco daty i miejsca zapłaty oraz kwotę nieprzekraczającą kwoty należnej pożyczkodawcy do zapłaty z tytułu niespłaconej części pożyczki, wynagrodzenia umownego oraz naliczyć i wpisać na wekslu maksymalną wysokość odsetek umownych na poziomie odsetek maksymalnych w rozumieniu przepisu art. 359 § 2 (1) k.c. z dnia zawarcia umowy. Jednocześnie zastrzeżono, że niespłacenie w terminie poszczególnych rat pożyczki lub innego zobowiązania pieniężnego, wynikającego z umowy niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Od zadłużenia przeterminowanego nalicza się odsetki umowne za każdy dzień zwłoki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie o których mowa w przepisie art. 481 § 2 (1) k.c. Usługa (...) – Pakiet E., umożliwiła pozwanemu jednorazowe – w całym okresie kredytowania, według jego wyboru, skorzystania, z (a) bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch (2) kolejnych terminów płatności rat albo (b) bezpłatnego obniżenia o 50% maksymalnie czterech (4), kolejnych rat. Odroczone raty lub części obniżonych rat miały zostać spłacone w dodatkowym okresie kredytowania. W następstwie odroczenia rat termin spłaty pożyczki ulegał przedłużeniu o maksymalnie dwa miesiące, w okresie których pozwany zobowiązany będzie do spłaty odroczonej raty. W stosunku do odroczonej raty odsetki nie miały być naliczane. W następstwie obniżenia rat termin spłaty pożyczki ulegał przedłużeniu o maksymalnie cztery miesiące, w którym to okresie pozwany zobowiązany będzie do spłaty obniżonej części rat. W stosunku do odroczonej raty odsetki nie miały być naliczane. Zgodnie z umową skorzystanie z (...) zależało od woli pożyczkobiorcy. W przypadku nieskorzystania przez pozwanego z części lub wszystkich dodatkowych uprawnień w ramach (...) w całym okresie kredytowania nie miało wpływu na cenę (...).

dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 15-10-2018 r., harmonogram spłat, deklaracja wekslowa

W piśmie z dnia 26-08-2021 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty dwóch zaległych rat wynikających z przedmiotowej umowy, a wymagalnych w dniach 25-07-2021 r., 25-06-2021 r. w łącznej wysokości 1 553, 00 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma, wskazując, że w wypadku braku wpłaty ww. kwoty umowa pożyczki zostanie pozwanemu wypowiedziana. Przesyłka zawierająca ww. pismo została nadana do pozwanej w dniu 26-08-2021 r., a odebrana przez nią w dniu 30-08-2021 r.

dowody: pismo powódki z dnia 26-08-2021 r. wraz z dowodem nadania

W piśmie z dnia 27-09-2021 r. powódka złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 15-10-2018 r., jako przyczynę wskazując niespłacanie swoich zobowiązań, zgodnie z kalendarzem spłat, z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Powódka oświadczyła, że zadłużenie pozwanej na dzień wypowiedzenia umowy wynosi 14 671, 18 zł, z czego kwota 14 609, 00 zł przypada na kwotę niespłaconej pożyczki, kwota 62, 17 zł z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki. W dniu 26-10-2021 r. powódka wypełniła weksel in blanco podpisany przez pozwaną na kwotę 14671,18 zł i z datą płatności na dzień 26-10-2021 r. Pozwana odebrała pismo zawierające oświadczenie powódki o wypowiedzeniu w dniu 27-09-2021 r.

dowody: weksel, wypowiedzenie umowy wraz z dowodem nadania i doręczenia

Na poczet należności z przedmiotowej umowy pożyczki pozwany wpłacił łącznie kwotę 22 244 zł przed wypowiedzeniem umowy. Nie uiściła żadnych kwot po złożeniu jej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki.

okoliczności bezsporne

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione w zakresie swych kompetencji a ani Sąd z urzędu, ani żadna ze stron nie znalazły podstaw by kwestionować ich autentyczność czy wiarygodność.

Niesporne między stronami była łączna wysokość wpłat dokonana przez pozwaną na poczet zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki. Strona powodowa nie kwestionowała, że pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 22 244 zł, a pozwana przedłożyła nadto dowody przelewów łącznie na tę kwotę, które to wydruki elektroniczne stanowiły dokumenty o których mowa w przepisie art. 7 ustawy Prawo bankowe.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 505 § 1 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc.

Strony łączyła umowa pożyczki gotówkowej.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powódka wywodziła swoje roszczenie z weksla oraz z zawarcia umowy pożyczki (wskazując, że weksel zabezpieczał spłatę pożyczki), wskazując, że przez sam fakt podpisania weksla po stronie pozwanej powstał obowiązek zapłaty kwoty wskazanej w wekslu, to jest kwoty 14 671, 18 zł. Zauważyć należy, że w niniejszej sprawie weksel zabezpieczał należności wynikające z umowy pożyczki nr (...). Weksel, który zobowiązanie z tej umowy zabezpieczał, nie został puszczony przez powódkę w obieg, co skutkowało tym, iż zobowiązanie wynikające z weksla nie stało się zobowiązaniem abstrakcyjnym, ale jego istnienie zależało od istnienia zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki. W konsekwencji dla ustalenia czy żądanie sformułowane w pozwie było zasadne, dopuszczalne było badanie stosunku zobowiązaniowego wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki. W szczególności badaniu przez Sąd podlegało czy postanowienia umowne nie stanowiły niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu przepisu art. 385¹ k.c., a także w jakim zakresie zobowiązanie wynikające z przedmiotowej umowy zostało przez pozwaną wykonane.

Zagadnieniem, które należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności w niniejszej sprawie było czy zastrzeżenie przez powódkę w umowie pożyczki na swoją rzecz świadczeń w postaci: 1) odsetek w wysokości odsetek maksymalnych w kwocie **7 176 zł** za cały okres obowiązywania pożyczki, 2) wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie **14 371 zł**, 3) opłaty za usługę (...) w kwocie **2 000 zł** 4) opłat przygotowawczej w kwocie **129 zł** - w łącznej wysokości **23 676 zł** - z uwagi na ich wysokość w stosunku do przelanej faktycznie na rzecz pozwanego kwoty pożyczki w wysokości **16 500 zł** - nie stanowiło niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu przepisu art. 385¹ k.c. , a zatem czy te postanowienia umowne były ważne. Zagadnienie to jest o tyle istotne, że jeżeli niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu przepisu art. 385¹ § 1 k.c. nie wiążą konsumenta, to stosownie do treści przepisu art. 385¹ § 2 k.c.

strony są związane umową w pozostałym zakresie, co pozwalało na ustalenie jaki był rzeczywisty zakres zobowiązania pozwanej wynikający z przedmiotowej umowy.

Zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Należy podzielić stanowisko wyrażone m. in. w wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z 18-12-2017 r. w sprawie o sygn. akt I Ca 452/17, że za niedozwolone klauzule umowne w świetle art. 385¹ § 1 k.c. należy więc każdorazowo uznawać te postanowienia umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku ukryte przed konsumentem, pozwalając mu jednocześnie omijać przepisy dotyczące odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego. Takie świadczenie choćby zostało nazwane wynagrodzeniem czy prowizją nie stanowi świadczenia głównego stron. Na ten temat wypowiedział się ostatnio Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27-10-2021 r. w sprawie o sygn. III CZP 43/20. Z uwagi na przewidzianą w art. 353¹ k.c. zasadę swobody umów nie można co prawda wyłączyć co do zasady prawa do obciążenia kredytobiorcy czy pożyczkobiorcy prowizją, w szczególności w sytuacji, gdy samo korzystanie z kapitału jest nieoprocentowane. Wysokość prowizji powinna jednak zostać określona w sposób niepowodujący nadmiernego obciążenia konsumenta pozaodsetkowymi kosztami związanymi z zawarciem umowy. Nadto powinna mieć uzasadnienie w nakładzie pracy, w tym związanym z ryzykiem niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez kredytobiorcę w wydatkach na przygotowanie realizacji umowy, tak aby nie kreowała bezpodstawnego przysporzenia po stronie kredytodawcy. Okoliczności te podlegają badaniu przez sąd w sporze o zapłatę takich należności i to z urzędu.

Wątpliwości Sądu nie budziły postanowienia umowne zastrzegającego na rzecz powódki opłatę przygotowawczą w kwocie **129 zł**, mając na uwadze, że odpowiada w ocenie Sądu – biorąc pod uwagę kwotę pożyczki - godziwemu wynagrodzeniu za przeprowadzenie przez powódkę wszelkich czynności związanych z przygotowaniem do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki.

Wątpliwości Sądu nie budziło postanowienie umowne, zgodnie z którym powódka zastrzegła na swoją rzecz odsetki z racji oprocentowania pożyczki według maksymalnej stopy odsetek kapitałowych za cały okres kredytowania. Odsetki te stanowiły wynagrodzenie za korzystanie z kapitału powódki przez okres trwania umowy tj. od dnia 15-10-2018 r. do dnia 25-10-2022 r. Powódka zastrzegła wysokość tych odsetek według stopy 9, 96 % w skali roku.

Przepis art. 359 § 1 k.c. stanowi, iż odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy wynika to z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Przedmiotowa umowa przewidywała, iż pożyczka jest oprocentowana według stopy 9, 96 % rocznie, przez okres obowiązywania umowy, tj. od dnia 15-10-2018 r. do dnia 25-10-2022 r. Jednocześnie przepis art. 359 § 2¹ k.c. przewiduje, iż maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Zastrzeżona stopa procentowa, przekraczała jednakże dopuszczalną wysokość odsetek maksymalnych w części okresu na który umowa została zawarta. Wysokość odsetek kapitałowych ustawowych określona jest jako wysokość sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Wysokość odsetek za cały okres trwania umowy pożyczki nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd nie podziela poglądu powódki, jakoby przestrzeganie reguł dotyczących wysokości pozaodsetkowych kosztów pożyczki ujętych w przepisie art. 36a ustawy z dnia 12-05-2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej: (...)), czyniło wprowadzenie takich opłat w wysokości maksymalnej, którą ta ustawa przewiduje dopuszczalnymi w świetle zasad współżycia społecznego. Podkreślenia wymaga, że ograniczenia przewidziane w art. 36a UKK wskazują jedynie górną granicę wysokości tych opłat, których pożyczkodawca nie może naruszyć niezależnie od występującego ryzyka i charakteru udzielanej pożyczki. W ocenie Sądu nie oznacza to jednak, że dopuszczalne jest wprowadzanie w każdym

wypadku postanowień umownych, które wprowadzają pozaodsetkowe koszty pożyczki w wysokości maksymalnie dopuszczalnej i że takie postanowienia nie będą podlegać ocenie w świetle zasad współżycia społecznego.

Stanowisko to znalazło wyraz w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13-09-2018 r. w sprawie C-176/17 (w której (...) S.A. w B. był stroną), gdzie wskazano, iż w wypadku roszczenia opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarygodności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, sąd krajowy uprawniony jest do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy. W związku z powyższym Sąd z urzędu zbadał zobowiązanie podstawowe wynikające z umowy pożyczki.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zastrzeżenia umowne w postaci **jednoczesnego** zastrzeżenia na swoją rzecz przez pożyczkodawcę: 1) opłaty za wykupienie usługi (...) w wysokości 2000 zł, 2) wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 14 371 zł, przy faktycznie oddanej do dyspozycji pozwanej kwocie 16 500 zł kształtują prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy. Jednocześnie Sąd – powołując się na argumentację wskazaną wyżej – stoi na stanowisku, że zastrzeżenie wynagrodzenie prowizyjnego w ww. wysokości nie sposób uznać za postanowienie, które określa główne świadczenie stron, gdyż w istocie rzeczy stanowi ono dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku ukryte przed konsumentem, pozwalając mu jednocześnie omijać przepisy dotyczące odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego. W konsekwencji postanowienia te nie mogą być uznane za ważne. Podkreślenia wymaga, że z okoliczności sprawy nie wynika, by jednoczesne zastrzeżenie maksymalnych odsetek i dodatkowych wynagrodzeń z tytułu udzielania pożyczki w postaci prowizji i sprzedaży usługi było uzasadnione szczególnym ryzykiem lub innymi szczególnymi okolicznościami. Wskazać należy, że opłata za usługę (...), biorąc pod uwagę cenę tej usługi, nie odpowiadała uprawnieniom jakie pozwana w tej usłudze otrzymała. Wątpliwości budzi również zastrzeżenie, że w wypadku nieskorzystania z usług pakietu pozwany jest i tak obowiązany do spłacenia całej kwoty z tego tytułu. W konsekwencji Sąd uznał obowiązek uiszczenia tej opłaty za nieważny jako stanowiącą klauzulę abuzywną w rozumieniu przepisu art. 385¹ § 1 k.c. Jednocześnie Sąd uznał, że znacząco wygórowana jest kwota prowizji, która stanowi 87, 09 % kwoty pieniężnej oddanej do dyspozycji pozwanej. W konsekwencji Sąd uznał postanowienie umowne dotyczące prowizji za nieważne i jako takie niewiążące pozwanej.

Skutkiem powyższego musi być ustalenie, że zapisy dotyczące : 1) opłaty za wykupienie usługi (...) w wysokości 2000 zł, 2) wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 14 371 zł nie rodzą obowiązku zapłat tych kwot przez pozwaną.

Jednocześnie wskazać należy, że w pozostałym zakresie postanowienia umowy pożyczki wiążą strony.

W konsekwencji konieczne było zbadanie jaką kwotę pozwana faktycznie winna była spłacać pozwana na rzecz powódki. Skoro postanowienia dotyczące prowizji oraz usługi (...) zostały uznane za niewiążące pozwanej to pozwana winna była dokonać spłaty: 1) kwoty 16 500 zł tytułem kapitału, 2) kwoty 129 zł tytułem opłaty przygotowawczej oraz 3) kwoty 7 176 zł tytułem odsetek za cały okres trwania umowy pożyczki, a zatem łącznie kwoty 23 805 zł. Pozwana była zatem obowiązana do uiszczenia miesięcznych rat w wysokości 495, 93 zł (23 805 zł : 48 rat), nie zaś w wysokości 837 zł (40 176 zł : 48 rat).

Powódka wywodziła swoje roszczenie ze skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki. Przesłanką skutecznego wypowiedzenia umowy było pozostawanie pozwanej w opóźnieniu w płatności co najmniej dwóch rat. Na dzień wezwania do zapłaty (26-08-2021 r.), przy ustalonej prawidłowo wysokości miesięcznej raty na kwotę 495, 93 zł, pozwana uiściła na rzecz powódki kwotę 22 244 zł, a kwota którą obowiązana była uiścić (za łącznie 34 raty) wynosiła 16 861, 60 zł (34 x 495, 93 zł). W konsekwencji należało przyjąć, że pozwana na dzień wezwania do zapłaty nie zalegała z płatnością jakiegokolwiek z rat. Powódka nie miała zatem podstaw do wypowiedzenia umowy, ani wypełnienia weksla in blanco. Wypowiedzenie nie było zatem skuteczne, a stosunek prawny wynikający z umowy pożyczki trwał dalej. Pozwana w dalszym ciągu była obowiązana do uiszczenia kolejnych miesięcznych rat w wysokości po 495, 93 zł, aż do daty płatności ostatniej z nich w dniu 25-10-2022 r.

Powódka powołała również inną podstawę faktyczną powództwa – to jest obowiązek zapłaty przez pozwaną kolejnych rat pożyczki wynikających z umowy. W ocenie Sądu powódka mogła zatem dochodzić skutecznie zapłaty wymagalnych rat pożyczki, tyle, że w wysokości uwzględniającej nieważność postanowień umownych zastrzegających prowizję i opłatę za usługę (...), a zatem rat w miesięcznej wysokości po 495, 93 zł. Skoro pozwana uiściła łącznie kwotę 22 244 zł, a jedna miesięczna rata wynosiła 495, 93 zł to przyjęć należało, że pozwana uiściła równowartość 44 pełnych rat oraz część 45 raty (423, 70 zł z 495, 93 zł; $44 \times 495, 93 \text{ zł} = 21\,820, 92 \text{ zł}$) Na dzień wyrokowania (28-09-2022 r.) wymagalne było 47 rat (ostatnia wymagalna był 47. rata z datą płatności 25-09-2022 r.), z czego pozwana spłaciła całkowicie 44 z 47 wymagalnych rat, a 45 ratę do kwoty 423, 70 zł. Powódka mogła zatem skutecznie dochodzić rat 46. i 47. (wymagalnych odpowiednio od dnia 25-08-2022 r. i od dnia 24-08-2022 r.) w całości oraz częściowo raty 45. do kwoty 72, 23 zł (wymagalnej od dnia 25-07-2022 r.), czyli łącznie kwoty 1 064, 09 zł. Na dzień wyrokowania (28-09-2022 r.) ostatnia 48. rata z datą wymagalności 25-10-2022 r. nie była jeszcze wymagalna.

Jednocześnie wskazać należy, że uzasadnione było domaganie się przez powódkę odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, stosownie do treści przepisu art. 481 § 1 k.p.c. i art. 481 § 2¹ k.p.c., skoro taka wysokość odsetek została zastrzeżona od zadłużenia przeterminowanego wynikającego z umowy pożyczki. Jednocześnie datą od której należały się odsetki w tej wysokości był dzień następujący po dniu kiedy nieuiszczone raty stały się wymagalne. W konsekwencji pozwana pozostawała w opóźnieniu: 1) co do kwoty 72, 23 zł od dnia następnego po dniu wymagalności 45. raty, czyli od dnia 26-07-2022 r.; 2) co do kwoty 495, 93 zł od dnia następnego po dniu wymagalności 46. raty, czyli od dnia 26-08-2022 r., 3) co do kwoty 495, 93 zł od dnia następnego po dniu wymagalności 47. raty, czyli od dnia 25-07-2022 r. Od tych dat Sąd zasądził odsetki maksymalne za opóźnienie od wskazanych wyżej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt 1. wyroku na podstawie powołanych wyżej przepisów.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt 2. wyroku).

W zakresie kosztów procesu zastosowanie znajduje przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka dochodziła kwoty 14 671, 18 zł, a jej roszczenie okazało się zasadne, co do kwoty 1 064, 09 zł. W konsekwencji należało przyjąć, że powódka „wygrała” proces w 7, 25 %, a zatem w tym zakresie należał się jej zwrot kosztów postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd stosunkowo rozdzielił koszty procesu obciążając nimi powódkę w 92, 75 %, a pozwana w 7, 25 %, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenia referendarzowi sądowemu (pkt 3. wyroku).

sędzia Tomasz Vogt-Kostecki